Kantoor van afgifte : OOSTKAMP 1

België/Belgique
P.B.
OOSTKAMP 1
4/783

vivat academia

berichtenblad van het Verbond der Vlaamse Academici
tweemaandelijks behalve juli en augustus nr. 70 dec. '89 / jan. '90

Inhoud

Bedenkingen bij een derde fase die uitblijft.	*dr. juris R. Devriendt*	1
Historisch overzicht van V.V.A.	*dr. med. P.J. Carpentier*	4
Toespraak van een voorzitter	*lic. germ. J. Reynders*	14
In Memoriam Wim Pira	*ir. P. Meulemans*	17
Uit de afdelingen		18

secretariaat : Em. Jacqmainlaan 126
1000 Brussel - tel. 02/218 68 20
giro 000-0429238-13

verantwoordelijke uitgever : F. Mollet
Baron Ruzettelaan 260
8320 Brugge

Bedenkingen
bij een derde fase die uitblijft

De derde fase van de staatshervorming zou de laatste fase van de staatshervorming 1988 moeten worden. Doch die staatshervorming is niet noodzakelijk de laatste hervorming die onze staat zal doormaken.
Men kan niet zeggen dat dit alles nog veel interesse wekt en dat nog iets te bespeuren is van het triomfantalisme (bij de enen) en het gematigd enthousiasme (bij anderen) waarmee de aankondiging van deze hervorming onthaald werd na het Stuivenbergakkoord.
Wij kunnen niet blind zijn voor een aantal vaststellingen. In heel wat Vlaamse kringen ergert men zich aan de hele of halve toegevingen die - vaak toch wel ondoordacht - gedaan werden tijdens de vorige fasen. En anderzijds vormen geklungel en snelheidsverlies bij de gewestregeringen (ook de Vlaamse) koren op de molen van de unitaristen die steeds luider gaan zeggen dat de gemeenschappen en gewesten deze nieuwe en ruime opdrachten niet aankunnen en dat die doorgedreven autonomie niet verantwoord is.
Is het niet veeleer zo dat deze staatshervorming nog niet volledig afgewerkt is en dat wij op de resultaten van de derde fase moeten wachten om te oordelen over de coherentie en de duidelijkheid en meteen ook over de efficiëntie van het geheel ?
Het duidelijk omschrijven van de federale bevoegdheidspakketten en het even duidelijk stellen van het principe dat alle bevoegdheden die in deze pakketten niet begrepen zijn, toekomen aan de deelstaten, moeten in elk geval gebeuren tijdens deze derde fase.
Van deze fase verwachten wij ook het tot stand brengen van een provincie Vlaams Brabant, wat - gekoppeld aan de uitsluitende bevoegdheid van elke deelstaat om het officieel taalgebruik op eigen grondgebied te regelen - een einde moet stellen aan de faciliteitenregeling ten voordele van bestuurden, die wij nooit anders dan als tijdelijk beschouwd hebben. En wat uiteraard betekent dat de facto faciliteiten voor bestuurders onmogelijk worden.
Tenminste even belangrijk in deze fase lijkt ons het afschaffen van het dubbel mandaat en het tot stand brengen van een eigen rechtstreeks verkozen volksvertegenwoordiging in elk van de beide deelstaten. Na de afschaffing van het dubbel mandaat moet een eigen volksvertegenwoordiging immers het orgaan zijn dat de hoogste macht in iedere deelstaat uitoefent en oordeelt

over de evolutie van de relatie tussen de deelstaat en de federatie. Van de afwezigheid van belangenvermenging die het logisch gevolg zou moeten zijn van de afschaffing van het dubbel mandaat, verwachten wij dat die volksvertegenwoordiging in de toekomst ongebonden kan oordelen óf en in welke mate iets moet afgenomen worden van het federale pakket ofwel terug moet gegeven worden aan de federale bevoegdheid.
Macht wordt niet uitgeoefend - of is het preciezer te zeggen : zou niet mogen uitgeoefend worden - omwille van zichzelf, doch ten bate van de bevolking.
De Vlaamse beweging is ontstaan vanuit de overtuiging dat de Vlaamse mens onrechtvaardig en onbillijk behandeld werd en dat de macht in de Belgische Staat zijn belangen negeerde of tenminste niet dient, zoals het hoort. Vanaf het eerste ogenblik waarop opgeroepen werd om zelfbestuur, is dat gebeurd omdat de Vlaamse beweging eerst deernis, later ergernis, nog later gefundeerde kritieken had nopens de grootte en de kwaliteit van het stuk koek dat maar toekwam aan die Vlaamse mens. Iedere kreet om zelfbestuur - laat ons dat niet vergeten - had maar zin als hij gekoppeld was aan de overtuiging dat wij het zelf beter zouden doen !
Wij hoeven geen opsomming te maken van de kwalen die wij toegeschreven hebben aan de Belgische Staat : machteloosheid en inefficiëntie van het gezag, geldverspilling, verweving van politieke en financiële macht, gemis aan communicatie tussen bestuurders en bestuurden, verzuiling, partijpolitieke benoemingen, misbruiken en excessen e.a.
Zijn wij onrechtvaardig of vooringenomen wanneer wij - zelfs zonder vergrootglas - diezelfde kwalen bespeuren in onze huidige Vlaamse Staat en maatschappij ?
Het overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen publiceerde voor een paar weken zijn document "Vlaanderen in de jaren 90 : meer autonomie, betere democratie".
Voor het eerst in de geschiedenis van de Vlaamse Beweging hebben een pak Vlaamse strijd- en cultuurverenigingen van zeer verschillende politieke en levensbeschouwelijke pluimage daarin gezamenlijk nadruk gelegd op de noodzakelijkheid van een offensief beleid van de Vlaamse overheid , maar ook van meer verdraagzaamheid in Vlaanderen, minder vervreemding tussen burger en politiek en - vooral - verfijnde en betere omgang met de Vlaamse macht. Het V.V.A. was niet vreemd daaraan.
Omwille van hun eigen voortbestaan en belang worden politici en partijen geacht hun oor te luisteren te leggen voor hetgeen leeft in hun volk.
Waar wij vandaag staan in Vlaanderen, is het zo dat de Vlaamse mensen zich maar warm maken voor het feit van eigen Vlaamse macht, wanneer zij ervaren dat zij het inderdaad beter hebben, dat de kwaliteit van de Vlaamse

samenleving anders geworden is en zij voordeel hebben bij deze uitoefening van macht.
Wij vervallen in herhaling : het is te vroeg om te oordelen en zeker om te veroordelen. Als men echter werk wil maken van de uitbouw van eigen Vlaamse macht en enthousiasme wil wekken om daartoe een verlengd en eventueel nieuw en verruimd mandaat te krijgen, moeten onze machthebbers ons nu ervan overtuigen dat het inderdaad beter en anders gedaan wordt.

Dr. juris Roger Devriendt
Algemeen Voorzitter.

Speciaal aangeboden aan onze jongere leden.

Naar aanleiding van de 1000ste bijeenkomst van V.V.A. Antwerpen : Dr. Carpentier op zijn best.

Dat ik hier vandaag op deze duizendste vergadering van het V.V.A.-Antwerpen mag aantreden om u een overzicht te geven van onze jarenlange geschiedenis, die als een firmament met de sterren van zoveel honderden vergaderingen is bezaaid, vervult mij met trots, maar ook met huiver. Het is immers onmogelijk binnen een kort tijdsbestek u de volledige kronijke te brengen van zovele jaren.
Het probleem is niet nieuw, zoals voldoende blijkt uit de proloog van Henry V, waar Shakespeare door hetzelfde gevoel van onmacht wordt overvallen en daarom een beroep doet op de "imaginary forces", de verbeelding van het auditorium "turning the accomplishments of many years into an hour glass", om als het ware de verrichtingen van zovele jaren te dwingen in een vernauwende zandloper. Edoch, de geschiedenis laat niet toe, de teugels van uw verbeelding al te zeer te vieren, en dus wil ik een poging doen, om u het ontstaan, het wezen en het doel van het V.V.A. evenals zijn plaats in de kontekst van de recente, Vlaamse geschiedenis te schetsen zonder uw akademisch geduld op de proef te stellen door het voorlezen van een lijst namen en feiten. Ik zal u deze laatsten slechts vermelden in zover ze dienstig zijn om mijn opzet te stofferen. Ook met het gebruik van wierook wil ik zuinig omspringen - quid hoc ad aeternitatem - al zal ik er, begrijpelijk, meer aanwenden voor de doden dan voor de levenden, en meer voor de ouderen, die allengs tot de geschiedenis gaan behoren, dan voor de jongeren. Tevens zult u mijn schroom aanvoelen bij het behandelen van mijn eigen mandaten. "Le moi est haïssable" leerde ik van niemand minder dan Jozef Van Overstraeten, al heb ik me nadien wel vaak afgevraagd, wie de euvele moed had opgebracht hém dat te vertellen !
Wanneer we vandaag omzien en de "faits et gestes" overschouwen van de afdeling Antwerpen van het Verbond der Vlaamse Academici, kunnen we niet ontkomen aan een gevoel van fierheid en van ontroering. Fierheid om wat het V.V.A., om wat wij *allen samen* hebben tot stand gebracht, ontroering om hen, die ons daarbij aanvoerden of ter zijde stonden, doch reeds van ons zijn

heengegaan. Voor deze laatsten en voor de ouderen onder ons was het V.V.A. *een belangrijk stuk van hun leven.* Zij werden volwassen in een tijd, dat er om de meest elementaire rechten van onze Vlaamse volksgemeenschap in het stiefmoederlijke België hard en vooral vasthoudend moest worden gestreden. Gelooft u me, het was een goede strijd en hij bracht vele vruchten voort, in die mate zelfs, dat onze kinderen het onrecht praktisch niet meer hebben ervaren en er soms aan twijfelen, of het wel ooit heeft bestaan, in die mate ook, dat de Vlaamse strijd, thans *sterk verdund gemeengoed* is geworden en dreigt te verflauwen... Hier, precies hier, ligt nog altijd een taak voor het V.V.A., om op te roepen, om aan te sporen, om, als Cassandra, te waarschuwen voor het houten paard van de listige tegenstanders. Timeo Danaos et dona ferentes !
Hier dan raken we aan het wezen én de oorsprong én de ratio van onze vereniging. Ze dankt haar ontstaan, evenals trouwens vele van haar kenmerken en erfelijkheden aan de *studentenbeweging.* De student is jong, vurig, idealistisch, denkt dat hij alles weet en kan en derhalve in een handomdraai de wereld gaat veranderen. De *oud-student* is rijper, wijzer, bedachtzamer en beseft om zich heen kijkend, welk voorrecht hij heeft genoten te kunnen studeren en wat dit aan zijn gemeenschap heeft gekost. Hij beseft dat deze gemeenschap voor het grootste deel bestaat uit werkende mensen, die wel zijn studies hielpen mogelijk maken, maar zelf niet hebben gestudeerd, soms zelfs amper geletterd zijn en mede daardoor telkens weer gewillige slachtoffers worden van de *Belgische biefstukpolitiek.* Hoe kan hij beter wederdienst bewijzen aan zijn volk, dan door zijn kennis, vorming en intellekt ten dienste te stellen van de strijd voor de rechten van dit volk, door publikaties, moties, manifestaties, door met een *blik gericht op de toekomst* initiatieven te nemen of te eisen, door bovenal, als een wacht op de kantelen, te waken en te waarschuwen. Dit vraagt studie, bezinning, overleg en vorming.
Welnu, alles wat ik zoëven aan de rechtgeaarde oud-student heb toegeschreven, heeft het V.V.A. in zijn doelstellingen opgenomen en binnen de eigen gelederen georganiseerd. De interdisciplinaire wederzijdse vorming werd in de hand gewerkt door voordrachten en ontmoetingen, uitstappen, bezoeken en reizen. Dat bij dit alles levensblijheid, jouissantie en feestelijkheden allerhande niet achterwege bleven, was slechts het natuurlijk gevolg van de hoger uiteengezette studentikoze erfelijkheid. Een echt V.V.A.-er blijft gans zijn leven student en kan nooit tot bourgeois ontaarden.
Ziedaar dan onze *psychologische* afstamming, maar ook *objektief-geschiedkundig* wortelt het V.V.A. in de studentenbeweging. Reeds voor '14 bestonden er Vlaamse studentenbonden, waarin ook de oud-studenten een plaats hadden, en die deel uitmaakten van gouwbonden, gegroepeerd in een overkoe-

pelende landsbond, die onder de leiding stond van Adelfons Hendrickx en ook van de, u beter bekende, Ernest Claes.
De wereldramp van 14-18 kwam dit alles tragisch onderbreken. Gelukkig, ook al is ons gezichtsveld vaak te beperkt om het waar te nemen, niets van wat men voor Vlaanderen doet, gaat verloren. Vele studenten en oud-studenten hebben aan de IJzer een cruciale rol gespeeld in de organisatie van de frontbeweging, die de betonnen grondvest is geworden van onze Vlaamse strijd. *"Hier ons bloed, wanneer ons recht!* Wat een hartekreet en wat een vraag. Het antwoord van de geschiedenis, dat niemand toen kon horen, luidde eigenlijk : "nooit... of misschien met veel geluk en moeite min of meer op het eind van deze eeuw..." En... de grote oorlog liep ten einde, maar de boer, hij ploegde voort... en zijn zonen, die gingen studeren, ditmaal wederkerig impuls ontvangend van de fronters, hervatten ook de studentenbeweging. En omdat ze nu met veel meer waren, ontstond het K.V.H.V. (Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond) en het K.V.O.H.V. (Katholiek Vlaams Oud-Hoogstudenten Verbond), dit laatste onder de leiding van prof. dr. Jozef van de Weijer en mr. Jos Custers. Het gezaghebbende tijdschrift "Nieuw Vlaanderen" in dezelfde kringen van start gegaan, werd zowat het lijfblad van het K.V.O.H.V. Dit alles speelde zich hoofdzakelijk af te Leuven, dé hogeschool van Vlaanderen. De mensen waren toen nog erg katholiek en zelfs, ik zou bijna zeggen, vooràl voor de Westvlamingen, was Gent slechts een tweede optie. Brussel en Luik kwamen helemaal niet in aanmerking, behalve dan voor Paul Beeckman, die te Luik zijn rechtsstudies ging beëindigen na het consilium abeundi, tegen hem door het Leuvense rectoraat uitgevaardigd.
En dergelijke consilia zijn er heel wat gevallen tegen onze studentenleiders, ook zelfs in de colleges, waar veel overtuigde Vlaamse jongens, behorend tot het bezielde en bezielende A.K.V.S. (Algemeen Katholiek Vlaams Studentenverbond) eveneens werden weggestuurd. Was het bestuur van dit land altijd al gekenmerkt door vijandige bekrompenheid en kortzichtigheid, het bestuur van de Kerk was het toen niet minder en de *primaten* van Mechelen uit die tijd, leken af en toe meer de biologische term dan de kerkelijke titel te verdienen. Gelukkig voor Vlaanderen, was er de trouw van de meer onafhankelijke abten en kloosterlingen en van de geheel ambitieloze "petits vicaires". Ondanks alle tegenkanting kwam de Vlaamse studentenbeweging sterker dan ooit op gang, organiseerde glansrijke Groot-Nederlandse kongressen, groeide en bloeide en toen kwam, in 40-45, de tweede wereldramp over ons land.
Het was weer hetzelfde en toch heel anders : er kwam ditmaal geen IJzerfront, er kwam een Oostfront, een groot verschil. Het bewijs van de Vlaamsvijandigheid van België werd geleverd, klaar als kristal. Het had na '18 geen enkele dankbaarheid betoond tegenover de IJzerjongens, die voor het land hun

bloed hadden vergoten en de koninklijke belofte van "gelijkheid in rechte en in feite" werd nooit nagekomen. Na '45 vervolgde België met de meest onverbiddelijke genadeloosheid de Oostfrontsoldaten, die nota bene, niet eens een bondgenoot van het land hadden bekampt, maar wel de wapens hadden opgenomen tegen een bedreiging voor onze Westerse beschaving, welke bedreiging ten andere nog in onze dagen tot een nooit geziene wapenwedloop heeft aanleiding gegeven !
Waar België na '18 schoorvoetend amnestie had toegestaan voor de activisten, blijven we daar nu nog steeds op wachten voor de veroordeelden van na '45, nu nog steeds, 44 jaar later ! En nog altijd gaan de franskiljons, de franstalige Brusselaars en de Walen daar prat op, zonder blijkbaar één ogenblik te beseffen wat ze zouden zijn zonder ons.
De repressie of beter het schrikbewind na '45 was van een ongekende brutaliteit en onrechtvaardigheid, men wilde en men zou de Vlaamse strijd, eens en voor goed, de grond instampen. Toen dat na een paar jaar ei zo na gelukt scheen te zijn, brak de dag aan dat men voorzichtig, en van mond tot mond, toch weer met Rodenbach kon zeggen : "daar roert entwat in Vlaanderen..." en inderdaad, daar begint dan ook onze recente geschiedenis, het heropstarten van onze oudstudentenstrijd, zoals de ouderen onder ons, die volop hebben beleefde en meegestreden. Haec - hodie - meminisse juvabit ! Ja, laten wij het ons vandaag herinneren en daarin vreugde scheppen !
De eersten om na de oorlog, zoals dat toen heette, "het gevallen vaandel" van de oud-hoogstudentenbeweging terug op te nemen waren als voorzitter, onze Vlaamse Nobelprijswinnaar, Prof. Dr. Corneel Heymans en als sekretaris, meester Frans van der Elst. Er werd druk vergaderd en overleg gepleegd en men besloot met een zuiver Vlaams onverzuild imago en vrij van alle partijpolitiek naar buiten te treden en daarom werd in de reeks initialen, de K. van katholiek vervangen door de A. van algemeen, zodus het Algemeen Vlaams Oud-Hoogstudenten Verbond, A.V.O.H.V. Niet iedereen was met die A erg gelukkig en de Leuvense NIA (nos jungit amicitia), wat katholieker zeker dan de rest, haakte af. A.V.O.H.V., het was een hele mondvol natuurlijk en dus werd vanaf 1960, vooral onder invloed van de volgende algemene voorzitter, Prof. Dr. Walter Opsomer, de beweging omgedoopt tot Verbond der Vlaamse Academici, kort V.V.A. De hem opvolgende algemene voorzitters, willen we hier volledigheidshalve enkel vermelden. Het waren in de loop der jaren respektievelijk dr. med. Karel Goddeeris, dr. jur. Paul Beeckman, Uw dienaar, dr. med. André van Lerberghe, prof. dr. med. Piet de Somer, rector van Leuven en dr. jur. Roger Devriendt, de huidige algemene voorzitter.
Van meet af aan in *1952,* was onze afdeling Antwerpen de sterkste en de meest aktieve. Haar eerste voorzitter was dr. jur. meester Jozef de Smet, een

overtuigd en moedig maar onbesproken Vlaming, onbesproken in zake repressie natuurlijk, dat behoorden alle vooraanstaanden toen nog te zijn. Helaas werd zijn voorzitterschap weldra afgebroken, door zijn al te vroegtijdig overlijden. Hij werd in '53 opgevolgd door Walter Opsomer, zoon van de geadelde schilder Isidoor baron Opsomer, wiens titel hij later erfde. Walter werd zonder enige twijfel onze meest verdienstelijke voorzitter en hield dat volle tien jaar uit, van 1953 tot 1963, en hoe ! Hij was terzelvertijd algemene voorzitter, gaf een blad uit voor het V.V.A., een werkelijk tijdschrift, waar het latere Vivat Academia maar schamel tegen was, en dat hij zelf grotendeels volschreef, kloeg zonder verpozen in de felste bewoordingen het onrecht aan en hield niet op te ijveren voor amnestie, voor een universiteit Antwerpen en voor federalisme. Hij wist zich bovendien te omringen met uitstekende medewerkers, waarvan wij er twee meer bijzonder willen vermelden. De eerste was dr. jur. Walter Bouchery, een onstuimige natuur, een Vlaamse vechter, die als sekretaris de andere bestuursleden in allerlei akties en initiatieven als een slavendrijver voortjoeg en terroriseerde, maar ipso facto de afdeling stevig uitbouwde. Ook hij werd ons, ingevolge een tragisch verkeersongeval, door de dood al te vroeg ontrukt. Na hem kwam als sekretaris dr. jur. Jef Heynz, aan wie, naast burgemeester Craeybeckx, een enorme verdienste toekomt in de strijd voor de Antwerpse Universiteit. Zonder hem was ze er wellicht niet of slechts veel later gekomen. Merkwaardig genoeg, heeft hij daarna in alle bescheidenheid het strijdgewoel verlaten. Vlaanderen, ook de stillen werken aan u !

Walter Opsomer werd in '63 als voorzitter opgevolgd door *dr. med. Mon van Thillo*, een telg uit een familie van bijzonder uitgeslapen Kempenaren ! Hij verspreidde vreugde, goed humeur en jouissantie om zich heen, als een immer aanwezig fluidum. Aldus was hij, reeds in de eerste jaren van deze afdeling, na bepaalde vergaderingen de animator geweest van menig onvergetelijke studentikoze nacht ! Zijn dynamisme, diplomatische gaven en invloed op vrienden én andersdenkenden vervingen met positief resultaat nauwkeurigheid en stiptheid. Hij was de levende weerlegging van de bekende Amerikaanse bestseller "How to win friends and influence people", waar als allereerste stelregel wordt voorgehouden zich de namen van de mensen nauwkeurig in het geheugen te prenten. Welnu Mon had dat helemaal niet nodig "to influence people" en zeker niet "to win friends". *What's in a name ?* Van den Boeynants was voor Mon steevast Boeynaems en Theillard de Chardin zowaar één keer Gérard Dujardin. Ook na zijn mandaat bleef hij nog lange jaren een onmisbare vezel in het hart van de afdeling, een vriend en een vader en hij kreeg van ons de titel van erevoorzitter. Nu nog voelen we, als we aan hem denken, de treurnis van het afscheid, toen hij ons in 1976 is ontvallen.

Mon werd in '65 als voorzitter opgevolgd door drs. Joris Denis, die jarenlang sekretaris en ook een bijzonder nauwgezette penningmeester was geweest. Hij was dus een heel ander type én van beroep een hoog ambtenaar op een ministerie in Brussel, waar hij er zich, met zijn typische vasthoudendheid, liet op voorstaan, steeds onberispelijk Nederlands te spreken, hoewel hij het Frans beheerste op een wijze, waar iedereen van opkeek. Onberispelijk waren ook zijn voorkomen en zijn vestimentaire attributen, kortom, hij was het type van de Vlaamse gentleman en deed aldus onze afdeling alle eer aan. Het was volop in de "happy sixties" en onze afdeling was, door ledenaantal en activiteit, op een hoogtepunt van bloei, toen mij in opvolging van Joris, in '68 het voorzitterschap werd toevertrouwd. In feite was dit het gevolg van de *niets ontziende* overtuigingskracht van Mon, die mij zowat in de voorzitterszetel had gekatapulteerd. Gelukkig kreeg ik de kostbare hulp en wijze raad van Jan Debeuckelaere en Valeer Portier, die meer ervaring hadden van het verenigingsleven en van het politieke bestel. Het werden vier zware, maar vruchtbare jaren, we straalden goed uit en hadden regelmatig prominente sprekers over de vloer, waaronder vaak universiteitsrectoren van zeer diverse pluimage, want de strijd voor de universiteit Antwerpen begon naar een positieve uitkomst over te hellen, en Piet de Somer was bang dat Leuven daaronder zou lijden. In die tijd werden we vrienden en zo konden we hem later aantrekken als algemeen voorzitter.

Ik werd in '72 opgevolgd door ons aller vriend Jan Debeuckelaere, zoon van de ruwaard Adiel, bezield met hetzelfde vuur, maar tevens gekenmerkt door hetzelfde pragmatische en dezelfde realiteitszin. Het bestuur van de afdeling was bij hem in efficiënte handen en de programmakeuze, zo van de voordrachten als van de activiteiten, getuigde van zin voor politiek en voor kultuur, zowel in historisch-artistieke als in meer gastronomisch-aardse perspektieven.

Hij gaf op zijn beurt in '74 de leiding door aan Valeer Portier, de West-Vlaming uit Gistel, de bezielde, de onvermoeide Vlaamse strijder, die dan nog terzelvertijd voorzitter was van het Algemeen Nederlands Zangverbond, het A.N.Z. De verdienste van Valeer reikt voor onze afdeling veel verder dan de twee korte jaren van zijn mandaat. Het belang van zijn invloed als bestuurslid voor en na die periode is niet in te schatten. Hij heeft aan de wieg gestaan van onze afdeling. Hij was de wijze mensenkenner die kon raad geven, waarschuwen en vermanen, die sprekers uit de hoogste en uit de meest uiteenlopende kringen wist aan te trekken, die steeds onvervaard de waarheid recht liet wedervaren en altijd opnieuw bereid werd gevonden om zich in te zetten. Zonder dat iemand het merkte, vooral hijzelf niet, heeft hij zich in de dienst voor Vlaanderen ongenadig versleten, zodat hij ons niet zo lang geleden, maar

veel te vroeg, is ontvallen. Mi lanct na di, geselle min.
Valeer werd als voorzitter in '76 opgevolgd door iemand uit zijn streek, waarbij men niet kan spreken van nepotisme, ten hoogste van droit du sol. Het was Herman van Steenland, eveneens uit Gistel, en tevens zoon van een vader, wiens naam een bijzondere plaats inneemt in de annalen van de Vlaamse strijd. Herman zette op waardige wijze de traditie van zijn voorgangers verder, met minzaamheid, welsprekendheid en gezond verstand. In zijn mandaat, maar ook in zijn invloed als bestuurslid, daarvoor en daarna, ontwaren we steeds weer de hang naar het culturele, het literaire, het schone.
Zijn opvolging in '78 komt, zij het nu meer bepaald van de kust, weer uit dezelfde streek. - Hoe kan het anders, West-Vlaanderen heeft de wereld bevrucht! - Het is Rudi Deryckere, een briljant ingenieur maar niet louter een man van cijfers. Hij is welbespraakt, houdt zich onvoorwaardelijk aan zindelijk Nederlands en is een geducht tegenstander in een debat, dat echter ingevolge zijn milde humor nooit ontaardt. Zijn kennis en belangstelling zijn encyclopedisch en strekken zich uit naar handel en nijverheid, naar kultuur en literatuur in verschillende talen en naar de diverse ideologieën, die onze wereld beroeren. Illich schreef voor hem meer dan één "livre de chevet"!
Zijn opvolger in '80 is apoteker Emiel Hoet, tevens bibliofiel van goeden huize en in de jaren daarvoor man van Lies. Lies was een begrip, een sieraad van onze afdeling, zo Antwerps, zo Boergondisch, zo bruisend van leven, maar die ons zo jong en zo pijnlijk verliet. Toch aanvaardt Miel daarna het voorzitterschap, rustig, kalm, efficiënt, uiterlijk onverstoord door de beproevingen en de zorgen. Ook ideologisch houdt hij het vaandel hoog en wil daarbij heel af en toe een conservatief tintje doorschemeren, dan bewijst dit alleen hoe onverzuild wij zijn.
Na hem krijgen we, het werd stilaan tijd, in '83 een dame als voorzitter, Mevrouw Yvonne Lammens, neuroloog en psychiater, gevormd in Nederland, en ook aan de akademie van Antwerpen, maar dan in de plastische kunsten. Ze brengt een hele nieuwe noot in het bestuur, vrouwelijk, artistiek, progressief... en staat ter dege haar mannetje. De bestuursvergaderingen ten haren huize voor het zomerreces, zullen legendarisch blijven.
Na haar breekt in '86 het mandaat aan van onze huidige voorzitter, weer een dame, Mevrouw Kris d'Huyvetter-Swinnen, die in haar jonge tijd, de Sorbonne en vermoedelijk ook de landen daaromtrent heeft plat gelopen. Haar onze Thatcher te noemen, zou niet rechtvaardig zijn en veel te vleiend voor de Engelse eerste minister. Haar belezenheid is onvoorstelbaar, haar energie kent geen grenzen en haar organizatietalent is spreekwoordelijk. Na in de leer te zijn gegaan bij ingenieur Meten Montaye, heeft ze, vooral in het ons door de geschiedenis ontnomen deel van Vlaanderen, reizen ingericht, die

niet louter uitstapjes waren, maar echte *vormingsdagen, labore et constantia.*
Haar laatste en meest originele innovatie is het schrijven, en in de kortste tijd nog wel, van toneelstukken, gebaseerd op een klassiek gegeven, sterk aanleunend bij de aktualiteit, opgevoerd door eigen leden en tot ver buiten onze eigen ledenkring belangstelling genietend : Dr. No, Julius Caesar, Romeo en Julia.
Goede vrienden, commilitones. Aan het eind van mijn overzicht gekomen, merk ik, dat ik u de geschiedenis van het V.V.A. heb willen bijbrengen, zoals dit vroeger op school gebeurde voor de Egyptenaren, hoofdzakelijk door het opsommen van de dynastie der farao's. Vergeef mij als ik teveel mensen en te weinig feiten heb besproken, teveel vertelde over de voorzitters en te weinig over de andere leden. Ik wil proberen dit goed te maken.
Vooreerst de andere leden : ze *alle* vernoemen is natuurlijk uitgesloten, zelfs alleen de meest *verdienstelijke* vermelden is al niet mogelijk. Daarom heb ik er twee uitgekozen, die door hun trouw en volharding, kunnen gelden als symbolen van geheel ons ledenkorps.
De eerste is Jozef Peeters, doctor in de pedagogie en psychologie, die ons recent in zijn vierennegentigste levensjaar is ontvallen. Jozef Peeters, is er vlaamser naam ? Ook hij stond aan de wieg van deze afdeling en nam daarna, achtereenvolgens als lid, als bestuurslid en als erebestuurslid, met nooit aflatende trouw deel aan al onze activiteiten. Hij was de vriendelijkheid, schuchterheid en bescheidenheid in persoon, maar als de Vlaamse belangen in het gedrang kwamen, richtte hij zich op als een leeuw ! Ook nog als de ouderdom ging wegen en de stem ging verzwakken, stond hij recht en sprak zijn woord, het woord van een rechtvaardige, het woord van een onkreukbare, het woord van een intellectueel en belezen man. Ja, belezen was hij en een bibliofiel, zijn huis puilde uit van de boeken, hij kende de geslachten van koningen, hertogen en graven, hun onderlinge huwelijken, hun maîtresses en verwantschappen en kon over hen met omhaal van omstandigheden vertellen, alsof hij er zelf bij geweest was. Wij, zijn vrienden, hadden allen een plaats in zijn astrologisch systeem en wij hadden allen één of meer voorgangers in zijn geschiedenis : Goethe, Newton, Danton, Bismarck... et j'en passe. Wél moet worden toegegeven, dat hij onze respectievelijke sterrebeelden, wat we dan ook mochten zijn, maagd of schorpioen, door een of andere spits gevonden conjunctie of oppositie van hemellichamen, gaarne in de richting van *de leeuw* omboog, maar dat zal wel een onbewuste uiting zijn geweest van zijn diepgeworteld flamingantisme. Goeie Jozef Peeters, we hebben u zolang bij ons gehad en we moeten daarvoor dankbaar zijn, maar toch zullen wij u erg missen : gij waart een zeer bijzonder kruid in onze vlaamse soep.

Er is een tweede man, die ik wens te vermelden en *in* wie ik alle getrouwen en gedienstigen van onze afdeling wil eren. Het zou onrechtvaardig zijn, hem zelfs in deze beknopte historische schets voorbij te gaan, *want hij heeft het mandaat vervuld van vele voorzitters !* Het is Erik Brinckman, penningmeester van deze afdeling en gelijktijdig ook van de Centrale Raad sinds wel twintig jaar. Wat zou het V.V.A., wat zou deze afdeling zonder hem zijn geweest ? Voorwaar ik zeg u, een heel stuk minder, want een vereniging is maar zo gezond als haar financiën. Weer een Westvlaming, uit Brugge, en weer een ingenieur, werkzaam bij Gevaert, een bijzonder schrandere en exacte geest, die de taal der cijfers volledig beheerst en vooral ook aan het bestuur duidelijk laat begrijpen. Erik in naam van ons allen wens ik u hier te huldigen en te danken. Kristin, ik kan niet laten u hierbij te betrekken, omdat ge Erik altijd geholpen en gesteund hebt, omdat ge tot in uw huishouden met ons V.V.A. begaan waart en in de loop van vele jaren telkens weer sprekers hebt gezocht en ingeleid.
Kristin, ook bedankt.
En nu de *feiten*. Ik heb al te weinig gesproken over de interessante, korte of soms uiterst lange, lezingen, over de vinnige debatten, de heftige discussies, de toespraken van eerste ministers, ministers en partijleiders, de luisterrijke banketten met burgemeester Craeybeckx, goeverneur Kinsbergen en onze betreurde Johan Fleerackers en de, zoals dat heet "ruisende", beter beroezende en wel eens fel bewogen balnachten, de vieringen, onze vijfhonderste, ook hier in dit huis, onze plechtige openingen van het akademisch jaar, de interessante wandeltochten en uitstappen, de reizen, de skivakanties, mét de kinderen, wat soms, ongeweten en ongewild, leidde tot een huwelijkspolitiek avant la lettre. Een groot aantal van al deze activiteiten, de zogenaamde "extracurriculaire", werden niet eens meegeteld om het cijfer 1000 te bereiken !
Ik heb niet gesproken over onze zusterafdelingen, meestal uit onze schoot ontstaan. Over Campinia Academica, die in de streek van Turnhout en Herentals, reeds voor '14 een zelfstandig bestaan leidde en zeer vroeg bij het V.V.A. aansloot. Over Taxandria in de Voor- en Noorderkempen, over Klein-Brabant, over Mechelen, zovele dynamisch-aktieve afdelingen, vijf in totaal in de gouw Antwerpen. In feite een tijdlang zes, want om weloverwogen een generatieprobleem te voorkomen, schonken wij ook het leven aan een Jong-V.V.A.-Antwerpen. Toen na verloop van tijd zijn leden en bestuursleden zelf niet meer zo jong bleken te zijn is het Jong-V.V.A. teruggekeerd in onze warme moederschoot.
Waar tijd en woorden te kort schieten, wil ik tot besluit de balans opmaken en alles herleiden tot de drie krachtlijnen van onze jarenlange aktie : *universiteit*

Antwerpen, federalisme, amnestie. Het eerste, de *universiteit Antwerpen,* hebben we samen met burgemeester Lode Craeybeckx weten af te dwingen. Men zal ons dat wellicht betwisten, want de overwinning heeft vele vaders. Die vaders hielden zich aanvankelijk gedeisd, want het was geen schoon kind, het was een soort Siamese drieling, maar het groeide goed op en het evolueert nu naar eenheid en volwassenheid. Het *federalisme,* waarvoor wij met talrijke andere Vlaamse organisaties altijd hebben geijverd en mee gemanifesteerd en waarvan Theo Lefèvre ons in ons eigen stamlokaal kwam vertellen, dat we het er nooit zouden doorhalen, - ik zal het nooit vergeten, het was 17 oktober 1967, in Rusland vierde men glorierijk de vijftigste verjaardag van de oktoberrevolutie - dat federalisme is nu moeizaam in wording, elke dag opnieuw, maar het moet en het zàl er komen. En de *amnestie*...wel, die kwam er niet, ondanks alle moeite en inspanning, smeekschriften, handtekeninzamelingen, betogingen, publikaties, ze kwam er niet om de goede reden, *dat het vat niet kan geven wat het niet in heeft.* Deze staat is uniek ter wereld, hij kent géén amnestie. Albanië wél, Vietnam wel... Vele regeringen in Oost-Europa blijken op dit ogenblik soepeler en menselijker dan het Belgisch establishment, waarvan wij derhalve de verdwijning moeten eisen en bespoedigen, het is onze verdomde plicht !

Openingsreceptie afdeling Brugge. Toespraak door lic. germ. Jeanine Reynders, voorzitter.

1989. Uitbundig werd 200 jaar Franse Revolutie gevierd. Gelijkheid, vrijheid, broederlijkheid zijn waarden waarvoor mensen nog steeds in beweging komen.
Het mochten geen vertrouwde begrippen worden op het plein van de Hemelse Vrede.
1989. Het was een lange hete zomer met op de achtergrond een pittig Braziliaans deuntje. Overal hing een lome rust, maar niet in Brugge. Brugge die Scone, voor velen, "synthese van cultureel en economisch genie", voor duizenden ééndagstoeristen een op commercie en consumptie gerichte cultuurbelevenis.
Democratisering van de cultuur ? Zijn we een volk geworden van potverteren, zakendoen en amusement ? Of willen we de uitbouw van een authentiek cultuurbewustzijn gebaseerd op kennis van het verleden, intense beleving van het heden en open oog voor de toekomst ?
Sinds de toenemende druk van de consumptiemaatschappij op het intellectuele en culturele leven houden steeds meer filosofen, sociologen en publicisten zich bezig met wat cultuur zou moeten zijn. Is cultuur een statussymbool ; is het een symbool van kennis, van vooruitgang en van persoonlijke ontwikkeling ?
Is cultuur een "way of life" ? Het begrip wordt steeds ruimer, het dekt steeds meer ladingen. En toch, juist in onze economisch gerichte technologische maatschappij bestaat er een sterke behoefte aan spirituele emancipatie die de technologische middelen overstijgt.
Binnen Europa moet er ruimte zijn voor een cultuurbeleid dat de identiteit van de afzonderlijke culturen respecteert en tegelijk creatieve en intellectuele krachten activeert. Zei Jean Monnet, geestelijke vader van een Verenigd Europa, niet zelf : "als ik het nog eens moest doen, ik zou met cultuur beginnen."
Door het bewustzijn van het eigen verleden zijn we beter in staat een visie op de toekomst uit te tekenen. Vergeten we vooral niet dat de Vlaamse ontvoogding zowel cultureel als sociaal, economisch en politiek het werk is van fla-

minganten die werden geïnspireerd door een fundamenteel cultureel zelfrespect en een elementair gevoel voor rechtvaardigheid.
De historische onderstroom van de Vlaamse ontvoogdingsstrijd lijkt bij de jeugd onvoldoende bekend. Sociaal bewogen jongeren schrikken er voor terug zichzelf flamingant te noemen. Hoe zullen zij met hun kennis en energie inhoud geven aan een Vlaanderen dat door politieke transformaties een grote autonomie heeft verworven ? Ondertussen zijn diezelfde jongeren bezig in actiegroepen voor vrede, ontwikkelingssamenwerking, milieu enz. In dat engagement worden ze niet meer geholpen door oude ideologieën en voorgehouden waardenpatronen. Voor hen biedt het "Vlaanderen eerst" misschien onvoldoende houvast.
Het gaat om universele waarden, om de vrijheid en ontplooiing van ieder mens van ieder volk, van elke levensbeschouwing. Deze visie kan slechts vrucht zijn van een dynamisch en open denken dat ook een pluralistisch kritisch denken is ; creatief en toekomstgericht. Vlaams en maatschappelijk engagement, respect voor elke levensbeschouwing, openhartige gedachtenwisseling zijn voor VVA-leden geen loze woorden. Vormgeven aan een opbouwend en eerlijk pluralisme over de partijgrenzen heen in dialoog en samenwerking met iedereen die bereid is mee te werken aan een leefbare, democratische, verdraagzame Vlaamse samenleving.
In die zin heeft VVA Brugge zich met een folder bekend gemaakt bij jong-universitairen in de regio, een ledenwervingsactie die zijn vruchten afwerpt. We konden reeds heel wat nieuwe leden inschrijven en we verwelkomen hen vandaag zeer speciaal.
In 1970 ontstond in Brugge volgens de geest en de letter van de statuten een afdeling van het V.V.A. In een brief van 10 september 1970 lazen we dat de tijd rijp was voor dit initiatief. Twee jaar geleden gaf één van de oprichters van onze afdeling en oud-voorzitter Bob Van Haverbeke de voorzittershamer door aan Liesbeth Vanden Abeele. Liesbeth schreef geschiedenis : de eerste vrouw die de fakkel overnam. Twee jaar zijn misschien een kleinigheid in een mensenleven, maar toch... het werd een niet onaardige prestatie. Aan dynamisme ontbrak het je niet, Liesbeth, efficiënt en vriendelijk werd er gewerkt én hard gewerkt. Niet alleen de groei en bloei van de vereniging was belangrijk maar ook het wel en wee van de ganse VVA-familie ging je ter harte. Aandacht hebben voor iedereen en openstaan voor ieders standpunt staan hoog in je vaandel geschreven. VVA Brugge is je voor al die belangloze inzet heel erkentelijk. We hopen nog lang op jou een beroep te mogen doen.
Gelukkig zijn er nog mensen, noem het mensen van goede wil, die hun schaarse vrije tijd ter beschikking stellen van de vereniging. De uittredende bestuurs- en adviescomitéleden danken we voor de jarenlange loyale hulp

en samenwerking. De nieuwkomers voor hun engagement. Ook jullie talent en inzet zijn bepalend voor de toekomst van het VVA. En waar zouden we staan zonder U, V.V.A.-leden ?
Waarde vrienden, ook dit jaar kunnen we U een boeiend en gevarieërd programma aanbieden. Voor elk wat wils. De activiteiten van oktober en november wil ik nog even onder de aandacht brengen.
Vrijdag 20 oktober wordt het met Prof. Herwig Van Hove, de man die zijn volk Italiaanse wijn en echte kriek leerde drinken, een uitverkocht huis. De Bank Brussel Lambert biedt ons nadien een drankje aan.
Woensdag 8 november bezoeken we in het kader van Europalia Japan de tentoonstellingen Nambankunst en de Luister van het No-theater in het Jubelpark.
Zondag 12 november maken we een prachtige herfstwandeling langs het krekengebied. Een aanrader voor het ganse gezin !
Vrijdag 17 november houdt Dr. Frans De Brabandere een lezing over de geschiedenis van onze familienamen. Hij is graag bereid een aantal namen van leden te behandelen.
We zijn zeer blij U nog een extra activiteit te mogen aankondigen.
De Kredietbank nodigt alle VVA-leden uit op een aperitiefconcert op zondag 19 november. Jos Van Immerseel, internationaal gekend instrumentalist, dirigent en pedagoog speelt werken van Mozart en Haydn op de Clarke pianoforte die met de steun van de KB werd aangekocht. Het wordt een unieke muzikale belevenis.
Een gedetailleerde uitnodiging voor november hebt U nog tegoed. Druk zult U zeggen, maar zeker niet te missen want bij ons kan men zich thuisvoelen, mensen en meningen ontdekken en leren waarderen. De ongedwongen sfeer en de hartverwarmende vriendschap blijven, nu we aan ons vierde lustrum toe zijn, onverminderd belangrijk. En ook dit zijn geen holle frasen. "In het Europa van morgen moeten onze jonge academici innoverend en kritisch kunnen functioneren" zei deze week een van de rectoren. Op kleine schaal geldt dit eveneens in het VVA van morgen.
Tot slot wil ik graag nog een speciaal woord van dank richten tot de Kabinetschef van de Gouverneur, Mevrouw Nicole Lambert, ons gewaardeerd medelid. Zij heeft in grote mate bijgedragen tot het tot standkomen en welslagen van deze academische opening. Ook de heer Roger Alleyn, Dienstchef Pers en Publiek, wil ik in dit dankwoord betrekken naast uiteraard de vele stille werkers achter de schermen.
Geen namen noemen is wellicht beter dan er één vergeten.
Heffen we het glas op ons twintigste werkjaar !
8 oktober 1989.

In memoriam Wim Pira

V.V.A Afdeling Brussel rouwt om haar penningmeester lic. Wim Pira; († 2.12.89).
Geboren Leuvenaar (1920) studeerde hij kunstgeschiedenis aan de Universiteit aldaar. Deze vorming zou hem zijn gehele leven blijven bezielen in zijn zin voor schoonheid die hij diskreet liet blijken.
Als jong idealist heeft ook hij in de beloken tijd moeilijkheden gehad zodat hij verplicht was zijn aktiviteiten te verleggen naar handel en bouwbedrijf. Dat dit hem toeliet buitenslands te gaan was zo meegenomen voor de reislust die hem altijd is bijgebleven.
Hij wist telkens het schone aan het nuttige te paren.
Hij was een man met geraffineerde smaak en met inzicht in de dingen.
Ouder geworden speelde hij een belangrijke rol in het Brussels verenigingsleven, zoals in de Marnixring Kats, het Felix Deboeckfonds en wat ons betreft in het V.V.A. Afdeling Brussel.
Hij was er gedurende jaren de nauwgezette en ijverige penningmeester die zijn taak met toewijding vervulde. Wat al inspanningen heeft hij zich getroost, wat al raad heeft hij bij herhaling verstrekt, wat al werk heeft hij op zich genomen.
Hij spaarde zich geen moeite maar verkoos niet op het voorplan te treden.
Steeds efficiënt en vriendelijk heeft hij ons in grote mate geholpen.
Wij hebben een trouwe kameraad en waarachtig vriend verloren ; wij zullen hem niet vergeten.

ir. Paul Meulemans
voorzitter

Uit de afdelingen

Aktiviteiten eerste kwartaal 1990

Campinia

25-1 "Al-Andalus", A. de Roover Letterkundige
15-2 "Ruimte voor vrijheid" , dr. sc. G. Bodifée
16-3 "Het kastesysteem in Indië", J. Haest

Klein Brabant

18-1 Debatavond "Verstandig beleggen in deze tijd"
4-2 Geleid bezoek aan het diamantmuseum te Antwerpen.
22-2 "Bio-etiek in de geneeskunde", prof. Dr. P. Schotsmans
4-3 Geleid bezoek aan het textielmuseum te Oelegem.
20-3 "Doven laten horen", Dr. Offeciers (UZA)

Taxandria

11-1 "Ruimte voor vrijheid", G. Bodifée
8-2 Architekt Jo Crepain spreekt over eigen werk;
Jongerenprogramma
20-1 Filmavond
17-2 Dispatch centrum van de rijkswacht

Brugge

6-1 Driekoningenfeest met cantus
16-2 "Ethiek van de genetica" Prof. Van Den Berghe
16-3 "Vrouw en Maatschappij" M. De Vits

Kortrijk

Februari : "De Europese dimensie van de universiteit,
het Erasmusprogramma, start en uitdaging", Prof. Delmartino
Maart : "Hedendaagse Russische literatuur op zoek naar de mens",
Prof. Lathouwers
Jongerenprogramma
Januari Schaatsnamiddag en theateravond
Februari
Maart : Lentemaaltijd

Oostende

13-1 Nieuwjaarsreceptie
9-2 "China in de drie leringen", Fr. Boenders
17-3 Geleid bezoek aan een brouwerij

Roeselare

9-1 Nieuwjaarsreceptie
6-2 "AKVS", F. Roose
2-3 "Jazz & Bier", F. Vauterin

Personalia

Geboorten : onze hartelijke gelukwensen !

Peter, op 1.10.1989, zoontje van Philippe en Mieke Van Hooteghem-Van Hoey.
(afd. Brugge)

Thibaud, op 11.12.1989, kleinzoontje van Nini en Guy Oben-Vanbockrijk.
(afd. Limburg)

Michiel, kleinzoontje van Jacqueline Alberty-Meert.
(afd. Limburg)

Huwelijken : behouden vaart !

Veerle en Patrick, dochter van Els en Albert Hillen, op 15.12.1989.
(afd. Limburg)

Lene en Tony Groven, V.V.A.-lid, op 16.12.1989.
(afd. Limburg)

Danny en Els, dochter van Leo en Veerle Dekleermaeker, op 20.1.1990.
(afd. Brussel en Alg. Secretaris)

Kathleen en Wim, zoon van Jos en Cecile Lemmens, op 27.1.1989.
(afd. Brugge)

Sterfgevallen : ons oprecht medeleven

Mevrouw Yolande Lamoral, kinderarts, weduwe van Dr. Denis De Preter,
moeder van Marie-Anne en Betty De Preter, op 14.10.1989. Zij was 90 jaar oud.
(afd. Brugge)

De Heer Wim Pira, kunsthistoricus, echtgenoot van Mevrouw M.-S. Mellebeek, op 2.12.1989. Hij was 69 jaar oud.
(afd. Brussel)

Dr. med. Gabriël Strauven, echtgenoot van Mevr. Lies Boerjan, op 26.2.1989. Hij was 69 jaar oud.
(afd. Limburg)

Mevrouw Marie Houben, moeder van Albert en Magda Coulie-Houben, op 11.12.1989. Zij was 83 jaar oud.
(afd. Limburg)

De Heer Pieter Gulix, vader van Jef en Miet Gulix-Lenssen, op 1.1.1990. Hij was 88 jaar oud.
(afd. Limburg)

De Heer Eugeen Moortgat, vader van Agnes Ruwet-Moortgat, op 2.1.1990. Hij was 91 jaar oud.
(afd. Limburg)

De Heer Omer J. Vanderperre, vader van Daniël en Nicole Bruneel-Vanderperre, op 5.1.1990. Hij was 85 jaar oud.
(afd. Brugge)

De Heer Lode Verhaegen, op 8.11.1989. V.V.A.-lid Limburg.

Mevrouw Gijsemans - Briere Myriam, op 18.1.1990.
(afd. Klein-Brabant).

De Heer Rafaël De Vriese, geboren op 27.1.1916 en overleden op 6.2.1990, vader van Tino en Fransien Vermeersch - De Vriese.
(afd. Brugge)